

Jeg skal med disse faa Ord tillade mig at stille følgende Forespørgsel:

Agter den højtærede Indenrigsminister fremdeles at tillade Overingeniøren eller hans komiterede, Hr. Ernst, at udarbejde Planer og Overslag, med hvad dertil hører, for de private Baner, derunder indbefattet Ledelsen af Anlægget og Indkøb af Materiel?

**Indenrigsministeren** (*Bardenfleth*): Naar en Sag som denne gøres til Genstand for en særlig Forespørgsel i dette høje Ting, turde man maaske ikke uden Føje gaa ud fra, at den ærede Forespørgger baserede sin Forespørgsel paa et omhyggelig samlet Materiale. Det kan nu meget godt være, at den ærede Forespørgger sidder inde med et saadant Materiale, men det forekommer mig ikke, at der fremkom noget af det til Belysning af det Forhold, som han særlig har ønsket sat frem i Dag. Det vil næppe være den ærede Forespørgger ubekendt, at denne Sag er bleven rejst her i Tinget 1896, og at den var Genstand for en ret udførlig Diskussion og Genstand for en særlig udførlig Udtalelse af den daværende Trafikminister. Der blev den Gang anket over, at Funktionærer under Statsbaneanlægene fungerede ved Anlæg af private Baner, dels som kontrollerende paa Statens Vegne, dels som Konsulenter for Bevillingshaverne, og endelig blev det antydet, at der tillige kunde være et tredje Forhold, i hvilket vedkommende Ingeniør optraadte, nemlig som Mellemand mellem vedkommende Entreprenør og Bevillingshaverne ved Leverancer. Dette sidste Punkt blev den Gang af Ministeren bestemt tilbagevist, og jeg gentager en saadan Tilbagevisning, for saa vidt der endnu maatte være nogen Tanke om, at dette Forhold skulde eksistere. Den ærede Forespørgger kom ikke ind paa denne Sag her, og jeg finder derfor heller ikke Anledning til nu at gaa nærmere ind derpaa.

Den ærede Forespørgger omtalte derimod altsaa den anden dobbelte Stilling, hvori Ingeniører under Statsbaneanlæg kunde være, dels som kontrollerende paa Statens Vegne, dels som Konsulenter for Bevillingshaverne. — Jeg skal nu her bemærke, at for saa vidt det ærede Medlem havde ønsket at sætte sig grundig ind i Sagen, vilde han meget let have haft Adgang til at erkyndige sig om, at der siden 1896 er indtraadt den Forandring i Ordningen af dette Forhold, at der ikke længer af Ministeriet gives Tilladelse til Ansættelse af en bestemt Person som Konsulent for

Bevillingshaverne; og dernæst, at Ministeriet, hvor Tilladelse gives, altid forbeholder sig at fastsætte den Betaling, som skal ydes Konsulenten. Man har hermed troet at imødekomme et Ønske, som kom frem den Gang under Forhandlingen her i Salen, og man tror tillige ved denne Ordning at have indført en Bestemmelse, hvorved saavel Bevillingshavernes som Statens Interesser bedst fremmedes. Jeg skal med Hensyn hertil sige, at ved Anlæg af private Baner i Henhold til Loven af 8de Maj 1894 er det jo iøjnespringende, at Bevillingshavernes og Statens Interesser falde ganske sammen. I det Øjeblik, Staten derfor ansætter en kontrollerende Ingeniør ved det paagældende Anlæg, vil Kontrollen i første Række blive ført med selve Anlæggets Udførelse ved de Entreprenører, til hvem det er overladt af Bevillingshaverne. Men ved Siden deraf har Staten ogsaa Interesse i, at alt, hvad der udarbejdes af Planer og Projekter fra Bevillingshavernes Side, ordnes paa en saadan Maade, at Anlægget udføres saa hurtigt som muligt og saa billig som muligt. Der kan derfor ikke være nogen virkelig Modstrid mellem paagældende Ingeniørs Arbejder for Staten og Bevillingshaverens. Som omtalt er den nuværende Ordning den, at Statsbaneanlægene efter Begæring af Bevillingshaverne faa overdraget Virksomheden som Konsulent for disse. Men Forholdet er paa ingen Maade dette, at Bevillingshaverne ikke have Adgang til at faa ansat andre Konsulenter; de kunne i saa Henseende vælge ganske frit. Der har endda været Tilfælde, hvor de vedkommende Bevillingshavere først have faaet Afslag fra Ministeriet paa deres Begæring om at faa Statsbaneanlæggenes Ingeniør som Konsulent, men derpaa indtrængende gentaget deres Andragende, fordi de ikke mente, at Anlægget kunde gennemføres saa billig, som det var ønskeligt efter det almindelige Overslag, hvis de ikke fik deres Andragende opfyldt.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem fremkom med, indeholde ikke nogen særlig Opfordring for mig til at gaa nærmere ind paa Sagen, og jeg skal sige særlig hvorfor. Der har jo under Sagens tidligere Behandling været forskellige Meningener om, hvorvidt den bestaaende Ordning er heldig eller ej. Den daværende Indenrigsminister har indrømmet, at Sagen, som den den Gang forelaa, kunde ses fra forskellige Sider, og han erklærede sin Villighed til at drøfte denne Sag nærmere med begge Tingenes Finansudvalg, om et